

figter hans Udtalelse derimod til mine Udtalelser igaar om Stemningen med Hensyn til nogle tidligere foretagne Forandringer i den militære Straffelovgivning, saa er den fuldkommen paa sin Plads; de sidst af mig omtalte Raadslagninger kunne umulig faae Karakteren af at være af privat Natur. Naar en Minister talder til sig en eller flere af Hærens Myndigheder, enten enkelte Mænd for sig eller flere i Forening, og forlanger af dem mundtlige Oplysninger om enkelte Spørgsmaal, saa kunne saadanne Forhandlinger ikke betragtes som Forhandlinger af privat Natur. Men det ærede Medlem gif videre og gav mig et Raad med Hensyn til Indhøvelsen af saadanne Erklæringer, angaaende Heien og Maaden, paa hvilken de bleve bragte tilveie, og det ærede Medlem troede, at det vilde være til Stede baade for Hæren og for Ministeren selv, idet, for at udtrykke det i Kort, herved de paagældende Udsprogte eller Ministeren selv kom til at staa paa den rette Maade lige overfor hinanden. Det ærede Medlem gjorde tillige opmærksom paa, at Ministeren jo meget godt vidste den Vej, han burde gaa, og det var Kommandoveien. Dette er Noget, som er mig fuldt bevidst, og jeg tror heller ikke, at man kan sige, at jeg i den Tid, jeg har fungeret som Krigs- og Marineminister, har tilfidesat at gaa den reglementsmaassige, den rigtige Vej; men dette forhindrer ikke, at man, efterat man har ladet det foreliggende Forslag til en Straffelov drøfte af nedsatte Kommissioner, naar man har indhentet Erklæringer fra de allerførste Myndigheder i Hæren og Flaaden, fra Jurisdiktionscheferne, og naar man for tredje eller fjerde Gang har Sagen for, da siger: Nu have vi endelig nok af Kommissionsbetænkninger og af at spørge Alle om det foreliggende Forslag; er det end paa enkelte Puncter noget afvigende fra det tidligere, saa er det dog ikke anderledes, end at Ministeren meget godt efter de tidligere foreliggende Udtalelser ma kunne danne sig en Formening om, hvorvidt det er forsvarligt at bringe dette Lovforslag frem, for at det kan faae Lovskraft for Hærens og Flaadens Vedkommende. Det er da ogsaa ganske naturligt, at Ministeren, — ikke saaledes som det ærede Medlem nu sagde, at det kunde ende med, at han henvendte sig endog til underordnede Myndigheder, men at han forhandler personlig med de første Myndigheder ved Hæren og Flaaden og tilkalder enkelte af Jurisdiktionscheferne, som — det maa det ærede Medlem dog indrømme, og det er ogsaa høvet af ham selv — staa i en særegen Stilling, da det er dem, der senere bære Ansvar for Opretholdelse af Disciplin og Orden i Hæren efter den gjældende Straffelov. Det er ganske naturligt, at Ministeren henvender sig til dem og ingenlunde skuler det for de høieste Myndigheder og de Førstkommanderende, at man gjør en saadan Henvendelse

til dem og i en mundtlig Samtale med dem forlanger bestemte Erklæringer og Udtalelser om visse Bestemmelser i Straffeloven. Det ærede Medlem udtalte, at det ikke kan være Ministeren ubekjendt efter det Forhold, hvori han staa til Hærens Personale, at der i Hæren er en stor Frygt for, at dette Udkast skal blive til Lov. Jeg maa her til sige, at lige saa vist som enkelte af de Mænd, til hvem jeg henvendte mig, inden jeg tog min endelige Bestemmelse med Hensyn til Lovforslagets Affattelse, udtalte sig noget tvivlende om, hvorvidt det var rigtigt at gaa saa vidt, som der her i Lovforslaget er foreslaet med Hensyn til Udfælgelsen af visse kortvarige Straffe, lige saa vist har senere en enkelt Officer, med hvem jeg har talt, ogsaa ytret en lignende Betænkning; men der er ikke for mig fremkommen nogen Udtalelse, som kunde give mig Anledning til at tro, at der skulde være en saadan stor Frygt for dette Lovforslag til Stede i Hæren, og jeg kan ikke forstaa, at man, naar en saadan Frygt var tilstede, ikke havde udtalt den lige overfor mig. Imidlertid, jeg benægter jo ikke Muligheden af, at noget Saadant kan være tilstede, fordi det ikke er kommet til min Kundskab. — Det ærede Medlem udtalte fremdeles, at jeg ikke havde faret mildt igaar i Discussionen med det ærede Mindretal; men det er mig virkelig ubevidst, at noget Saadant er Tilfældet. Naar jeg i de offentlige Blade læser Bedømmelser af min Optraeden her paa Rigsdagen, saa bliver der jo netop bebrejdet mig en altfor stor Mildhed og Blidhed, ja en Fædømmelighed, som gaar ud over alle naturlige Grændser; men saa maa det jo naturligvis forundre mig, naar jeg hører, at jeg er optraadt saaledes igaar ligeoverfor det ærede Mindretal, navnlig naar det ærede Mindretal bestaar af Mænd, for hvem jeg personlig har en meget stor Grad af Agtelse, og tæller blandt sine Medlemmer en Mand, med hvem jeg, som jeg igaar udtalte, med Glæde og Tilfredshed har arbejdet sammen. Men naar man skildrer med saa stærke Farver, som jeg tror, at selv den ærede Ordfører for Mindretallet vil indrømme, at han igaar gjorde, for at paavise den fuldkomne Uholdbarhed af Udkastets § 33, saa er det jo naturligt, at jeg maaste ogsaa bruge lidt stærkere Farvelægning, end jeg ellers vilde føle mig opfordret til. — Dernæst fandt det ærede Medlem af Mindretallet, som havde Ordet i Dag, sig noget ilbeberørt ved min Udtalelse igaar, at det neppe vilde have nyttet Noget, at der havde foreligget skriftlige Oplysninger og Udtalelser, gaende i den modsatte Retning af Mindretallets Anskuelse, at dette neppe vilde have paavirket Mindretallet. Jeg vedsender mig, at jeg igaar har brugt dette Udtryk, men jeg tror ogsaa, at jeg har begrundet det. Jeg har sagt, at Mindretallets Anskuelse og dens Begrundelse af sine Endringsforslag er fremsat med en saadan Overbevisningens Styrke, at jeg